

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9Co/85/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8118216049
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Jusková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8118216049.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Juskovej a sudkýň JUDr. Gabriely Klenkovej, PhD. a JUDr. Jany Burešovej v spore žalobcu C. Y., T.. XX. XX. XXXX, H. J. X, XXX XX C., právne zastúpeného JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom ul. Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník proti žalovanému BENCONT COLLECTION, a.s., so sídlom Vajnorská 100/A, 831 04 Bratislava, IČO: 47 967 692, o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 3 001,40 eura a určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č. k. 20Csp/219/2018-54 zo dňa 06. 05. 2015 takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok vo výroku II., ktorým súd prvej inštancie určil neprijateľnú zmluvnú podmienku.

Vo zvyšku rozsudok zrušuje a v rozsahu zrušenia vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej aj len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol takto:

„I. Žalovaný je povinný vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 3001,40 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 3001,40 eura od 9.12.2018 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Súd určuje, že zmluvná podmienka uvedená v Zmluve o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 11.12.2006, v Obchodných podmienkach článku 4 Splácanie úveru, započítanie pohľadávok a zabezpečenie - bod 4.6 v znení: „Platby od Klienta sa voči pohľadávke Poštovej banky započítavajú bez ohľadu na to, na aké záväzky bola platba poukázaná v nasledujúcom poradí: (1) na poplatky podľa Sadzobníka, (2) úrok z omeškania, (3) úrok z úveru, (4) splátka istiny úveru.“ je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

III. Žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100%, o ktorých výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku“.

V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou podanou na súde dňa 19.11.2018 voči žalovanému domáhal vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 3.001,40 eura a určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky. Svoju žalobu odôvodnil tým, že s právnym predchodcom žalovaného, Poštovou bankou, a.s., uzatvoril dňa 11.12.2006, Zmluvu o úvere, č. XXXXXXXXXXXX. Poštová banka, a.s. postúpila pohľadávku z úverovej zmluvy na BOSSNUT INVESTMENTS LIMITED, ktorá následne postúpila predmetnú pohľadávku na PRO CIVITAS s.r.o. S účinnosťou od 9.8.2017 spol. PRO CIVITAS s.r.o. zanikla v dôsledku zlúčenia, pričom jej právnym nástupcom sa stal žalovaný.

Predmetom zmluvy bolo poskytnutie úveru vo výške 50 000,- Sk/1 659,70 eura, ktorý mal žalovaný zaplatiť v 60 mesačných splátkach vo výške 1 385,- Sk/45,97 eura, RPMN bola vo výške 20,73 %.

2. Zmluva mala obsahovať náležitosti podľa vtedy platného Zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Zmluva o úvere podľa žalobcu neobsahuje správny údaj o výške RPMN. V zmluve je uvedený 20,73 %, podľa internetovej kalkulačky správna RPMN mala byť 24,53 %. V zmluve je tiež uvedená nesprávna celková výška nákladov 28 291,79 Sk, správna výška mala byť 33 100 Sk. Okrem toho od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve. Žalobca teda žiadal bezdôvodné obohatenie vo výške rozdielu medzi jeho platbami, t. j. 4 661,10 eura a sumou úveru 1 659,70 eura, teda čiastku 3 001,40 eura. O tom, že sa právny predchodca žalovaného na jeho úkor bezdôvodne obohatil, sa dozvedel od združenia dňa 06. 11. 2018. Podľa žalobcu zmluva tiež obsahuje neprijateľnú zmluvnú podmienku v obchodných podmienkach čl. 4 Splácanie úveru, započítanie pohľadávok a zabezpečenie, a to bod 4.6 v znení: „Platby od klienta sa voči pohľadávke PB započítavajú bez ohľadu na to, na aké záväzky bola platba poukázaná v nasledujúcom poradí: (1) na poplatky podľa Sadzobníka, (2) úrok z omeškania, (3) úrok z úveru, (4) splátka istiny úveru“. Predmetné zmluvné ustanovenie poskytuje žalovanému ako dodávateľovi úveru možnosť započítavať platby na iný účel ako splatenie istiny tohto úveru, a to bez ohľadu na jeho vôľu. Uvedená zmluvná podmienka spôsobuje v rozpore s požiadavkou dobrej viery zjavnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa.

Súd konštatoval, že žalovaný s podanou žalobou nesúhlasil. Prepočet žalobcu ohľadne výšky RPMN nie je správny, nesprávny je názor aj pokiaľ poukázal na to, že zmluvný úrok je len vo Všeobecných obchodných podmienkach. Podľa rozsudku Súdneho dvora EÚ C-42/15 zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument. Zmluva o úvere obsahuje odkaz na obchodné podmienky, v ktorých úroková sadzba bola uvedená v rozmedzí 7,5 % - 23 %. Pôvodný veriteľ úročil úver úrokovou sadzbou 19 %, čo je zrejme z listinného dôkazu. Podľa žalovaného žalobca nemôže mať naliehavý právny záujem na určení neprijateľnosti zmluvnej podmienky. Vo vzťahu k určeniu neprijateľnosti zmluvnej podmienky namietol pasívnu vecnú legitímáciu. Nebol strojcom zmluvných podmienok, ani obchodných podmienok. Všetky dokumenty boli koncipované pôvodným veriteľom, ktorým bola Poštová banka a. s.

Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že žalobca a právny predchodca žalovaného uzavreli dňa 07.12.2006 Zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej právny predchodca žalovaného poskytol žalobcovi úver vo výške 50 000,- Sk/1 659,70 eura, ktorý mal žalobca právnomu predchodcovi žalovaného zaplatiť v 60 mesačných splátkach vo výške 1 385,- Sk/45,97 eura. RPMN je v zmluve uvedená vo výške 20,73 %.

Žalobca na úver poukázal úhrady vo výške 4 661,10 eura, pričom právnomu predchodcovi žalovaného uhradil 1 092,25 eura a 218,93 eura.

Na základe zisteného skutkového stavu dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalobný návrh bol podaný dôvodne. Pokiaľ žalobca žiadal vydanie bezdôvodného obohatenia, dospel súd prvej inštancie k záveru, že úver, ktoré mu bol poskytnutý právnym predchodcom žalovaného je úverom, ktorý je bezúročný a bezpoplatkový z toho dôvodu, že zmluva neobsahuje údaj o úrokoch a poplatkoch, a preto žalovaný, resp. právny predchodca žalovaného úroky a poplatky nemohol od žalobcu požadovať. Ak bol úver poskytnutý vo výške 1 659,70 eura a právnomu predchodcovi žalovaného a žalovanému žalobca uhradil celkovo sumu 4 661,10 eura, je to žalovaný, ktorý sa na úkor žalobcu obohatil, a preto je povinný bezdôvodne obohatenie žalobcovi vydať vo výške 3 001,40 eura. Žalovaným vznesenú námietku premlčania mal za nedôvodnú. Čo sa týka subjektívnej premlčacej doby, žalobca sa o vzniku bezdôvodného obohatenia dozvedel v mesiaci jún 2018, vtedy nadobudol skutočnú, preukázateľnú vedomosť o vzniku bezdôvodného obohatenia, pokiaľ bola žaloba podaná na súde 19. 11. 2018, podaná bola v 2-ročnej subjektívnej premlčacej dobe. Čo sa týka objektívnej premlčacej doby, vychádzal súd prvej inštancie z 10-ročnej objektívnej premlčacej doby, nakoľko neuvedenie úroku a poplatkov v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch nemožno hodnotiť inak ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu. Žalobca prvýkrát preplatil istinu úhradou z 08. 10. 2015, a preto nasledujúci deň začala plynúť premlčacia doba. Žaloba bola podaná na súde 19. 11. 2018, teda v 10-ročnej premlčacej dobe. Podľa súdu prvej inštancie nárok žalobcu teda premlčaný nebol.

Čo sa týka neprijateľnosti zmluvnej podmienky, mal za to, že žalobca mal naliehavý právny záujem v požadovanom určení neprijateľnosti zmluvnej podmienky, poukázal na to, že podľa § 566 Občianskeho zákonníka pri čiastočnom plnení peňažného dlhu sa plnenie dlžníka započítava najprv na listinu, potom na úroky, ak však dlžník neurčí inak. Naproti tomu žalobcom napadnuté ustanovenie poskytuje žalovanému ako dodávateľovi úveru možnosť započítavať platby na iný účel akým je splatenie istiny

úveru, a to bez ohľadu na vôľu žalobcu. Podľa súdu bolo preto nepochybné, že toto ustanovenie zmluvy zakladá nevyvážený vzťah medzi žalobcom a žalovaným (právnym predchodcom) a dochádza k zhoršeniu postavenia spotrebiteľa. Súd prvej inštancie navyše uviedol, že žalovaný sa k napadnutej zmluvnej podmienke vôbec nevyjadril. Nestotožnil sa ani s námietkou žalovaného o nedostatku jeho pasívnej vecnej legitímácii, bolo nesporné, že Poštová banka a. s. postúpila svoju pohľadávku na žalovaného a tým žalovaný nadobudol nielen práva spojené s pohľadávkou, ale aj povinnosti. Preto žalobe vyhovel.

Pri právnom posúdení odkázal súd prvej inštancie na ustanovenia Občianskeho zákonníka - § 52 ods. 1, 2, 3, § 51 ods. 1, 4, § 54 ods. 1, § 100 ods. 1, 2, 3, § 107 ods. 1, 2, § 517 ods. 2, na ustanovenia Zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch - § 1 ods. 3, § 2 písm. a), b), § 3 ods. 1, 2, § 4 ods. 1, 2, 5. Výrok o trovách konania odôvodnil ust. § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalovaný z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. a), b), d), e), f), g), h). Žalovaný uviedol, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil ním vznesenú námietku premlčania, a to tak uplynutia subjektívnej, ako aj objektívnej doby. Čo sa týka plynutia subjektívnej premlčacej doby, táto začala vo vzťahu k jednotlivým platbám plynúť v deň, keď sa žalobca dozvedel o uskutočnení platby (vykonanie zrážky zo mzdy). Čo sa týka objektívnej premlčacej doby, súd vychádzal výlučne zo skutočnosti, že v zmluve nebola výška úrokovej sadzby uvedená priamo v zmluve. Súd prvej inštancie pri konštatovaní existencie úmyslu nevychádzal z podkladov získaných v súdnom konaní, iba arbitrárne konštatoval, že žalovaný konal úmyselne bez toho, aby malo takéto rozhodnutie oporu v zistenom skutkovom stave. Navyše zmluvu neuzatváral žalovaný, ale spoločnosť Poštová banka a. s. Ak chcel súd posudzovať úmysel na základe neuvedenia úroku v zmluve, takýto úmysel by mohol existovať u pôvodného veriteľa - spoločnosti Poštová banka a. s., nie však u žalovaného. V tejto súvislosti poukázal aj na to, že pokiaľ úroková sadzba nebola uvedená v zmluve, ale v obchodných podmienkach, tak podľa rozsudku Súdneho dvora EÚ C-42/15, zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument. Zmluva o úvere obsahovala odkaz na obchodné podmienky, všeobecné obchodné podmienky, ako aj sadzobník poplatkov a iné dokumenty Poštovej banky a. s. Okrem toho pôvodný veriteľ zasielal žalobcovi oznámenie o výške úrokovej sadzby, ktorá bola stanovená pre úver, v danom oznámení úroková sadzba bola uvedená v rozmedzí 7,5 % až 23 %. Úver sa úročil úrokovou sadzbou 19 %, čo je zrejmé aj z listinného dôkazu.

Nesprávne je aj rozhodnutie súdu prvej inštancie, pokiaľ určil neprijateľnosť zmluvnej podmienky. V tejto súvislosti poukázal na ust. § 137 písm. c) CSP. Podľa žalovaného z doktríny preventívneho charakteru určovacej žaloby vyplýva, že naliehavý právny záujem v zásade absentuje, ak má žalobca možnosť žalovať na splnenie povinnosti. Naliehavý právny záujem musí žalobca preukázať, teda v žalobe je povinný uviesť skutkové tvrdenia o tom, že má naliehavý právny záujem na požadovanom určení a na preukázanie tvrdenia je povinný navrhnúť dôkazy. V danom prípade neexistoval naliehavý právny záujem na požadovanom určení. Žalovaný preto žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Alternatívne žiadal, aby odvolací súd žalobu zamietol v celom rozsahu a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania.

4. Žalobca sa k odvolaniu žalovaného nevyjadril.

5. Krajský súd v Prešove (ďalej aj len „odvolací súd“), príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP), vzhľadom na včas podané odvolanie (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako aj konanie mu prechádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario). Oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku zverejnil na úradnej tabuli, ako aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 21.11.2019 (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru o tom, že odvolanie vo vzťahu k určení neprijateľnosti zmluvnej podmienky dôvodným nebolo. Vo zvyšku dospel k záveru o existencii dôvodov pre zrušenie odvolaním napadnutého rozsudku.

6. Odvolacia argumentácia žalovaného, vychádzajúca z obsahu a zdôraznenia údajných pochybení súdu prvej inštancie, bola konštruovaná na tvrdení o nesprávnosti skutkových zistení, tvrdení o nesprávnom právnom posúdení a porušení procesných práv žalovaného.

Odvolací súd posúdil relevantnosť takto vymedzených podstatných tvrdení prihliadajúc na to, že v odôvodnení jeho rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd SR, sp. zn. II. ÚS 78/05).

7. Nesprávne skutkové zistenia sú také zistenia, na základe ktorých súd vec posúdil po právnej stránke a ktoré v podstatnej časti nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Dochádza k tomu vtedy, ak súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov alebo z vyjadrení strany nevyplývajú ani inak nevyšli počas konania najavo alebo rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli dôkazmi preukázané alebo vyšli najavo, opomenul. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd založil na chybnom hodnotení dôkazov.

8. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav, dochádza k tomu vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

9. Nesprávnym procesným postupom sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor), znemožňujúca strane realizáciu jej procesných oprávnení a mieriaca možnosti aktívnej účasti na konaní.

Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním na faktickú meritórnú činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku (Najvyšší súd Slovenskej republiky, uznesenie z 13.08.2018, sp.zn. 4Cdo 104/2018).

10. Po oboznámení sa s obsahom spisu, výsledkami vykonaného dokazovania a zisteným skutkovým stavom a jeho právnym posúdením, odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie z dokazovania riadne zistil skutkový stav vo vzťahu k posúdeniu dôvodnosti určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky tak ako žiadal žalobca. Pokiaľ žalovaný namietal nedostatok naliehavosti právneho záujmu na požadovanom určení v zmysle jedinej námietky k tejto časti rozhodnutia súdu prvej inštancie argumentujúc nedostatkom naliehavosti právneho záujmu, je potrebné uviesť, že s účinnosťou od 01. 01. 2018 bola zákonom č. 279/2017 Z. z. realizovaná novela zákona č. 129/2010 Z. z., kde bolo doplnené ust. § 11 ods. 4, v zmysle ktorého spotrebiteľ sa môže pred súdom domáhať určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobou. Predmetné ustanovenie odkazuje na ust. § 137 ods. c) a d) CSP.

Právo domáhať sa určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky vychádzajúc z logického výkladu právnej normy a argumentu a maiori ad minus (od väčšieho k menšiemu), je podľa odvolacieho súdu právom, ktoré pri oprávnení spotrebiteľa domáhať sa neplatnosti zmluvy ako celku obsahuje v sebe aj právo spotrebiteľa domáhať sa neprijateľnosti, a teda i neplatnosti čo aj jednotlivej zmluvnej podmienky. Preto podľa názoru odvolacieho súdu sa na základe ust. § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z. z. môže spotrebiteľ domáhať aj určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky. Nemali by byť pritom žiadne pochybnosti o tom, že ust. § 11 ods. 4 Zákona č. 129/2010 Z. z. je procesnej povahy, preto z hľadiska jeho časovej pôsobnosti platí, že súd je povinný ho aplikovať v čase rozhodovania o uplatnenom nároku. Súd prvej inštancie vo veci rozhodol dňa 06. 05. 2019, kedy predmetné ustanovenie bolo už účinné, a preto ho mohol aplikovať.

V časti neprijateľnosti zmluvnej podmienky preto odvolací súd rozsudok postupom podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

11. Čo sa týka žalobou uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 3 001,40 eura, žalovaný v priebehu konania pred súdom prvej inštancie vzniesol námietku premlčania, pričom súd ju mal za nedôvodnú, pričom vychádzal z toho, že u žalovaného išlo o úmyselné bezdôvodné obohatenie konštatujúc súčasne, že právnomu predchodcovi žalovaného žalobca uhradil čiastky 1 092,25 eura a 218,93 eura, teda len zvyšok do sumy 3 001,40 eura uhradil žalobca žalovanému.

12. Už v priebehu konania pred súdom prvej inštancie žalovaný argumentoval tým, že pohľadávka zo zmluvy voči žalovanému mu bola postúpená jeho právnym predchodcom, Poštovou bankou a. s., pričom bol to jeho právny predchodca, ktorý zmluvu so žalobcom uzatvoril a zmluvu koncipoval a nielen z tohto dôvodu, ale aj pre absenciu úmyslu k získaniu bezdôvodného obohatenia nie je žaloba voči nemu dôvodná.

13. Vo všeobecnosti platí, že o úmysle získať bezdôvodné obohatenie možno uvažovať vtedy, pokiaľ je získanie majetkového prospechu bez dôvodu primárnym cieľom obohateného, tiež vtedy, ak je predpokladaným vedľajším aktívom zámernej činnosti smerujúcej prioritne k dosiahnutiu iného výsledku. Platí taktiež, že dôkazné bremeno na preukázanie úmyselného konania je na tom, kto tvrdí, že niekto iný sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil, že v čase vzniku bezdôvodného obohatenia existoval na strane obohacujúceho sa úmysel bezdôvodne sa obohatiť. Nadobudnutie majetkového prospechu takýmto spôsobom pri preukázaní úmyslu v konkrétnych skutkových okolnostiach je možné považovať za úmyselné bezdôvodné obohatenie.

14. Žalobca bol v konaní od podania žaloby právne zastúpený advokátom. Zo žaloby nevyplýva, že by žalobca tvrdil akékoľvek okolnosti, ktoré by mali nasvedčovať o úmysle žalovaného, resp. jeho právneho predchodcu obohacovať sa. Súd prvej inštancie mal za to, že dôvodom na aplikáciu 10-ročnej premlčacej doby mala byť tá skutočnosť, že právny predchodca žalovaného dlhodobo pôsobiaci na finančnom trhu, v rozpore so zákonom inkasuje úrok alebo poplatky v zmluve neuvedené, v tomto prípade je možné jeho konanie hodnotiť ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia plnením bez právneho dôvodu minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech.

15. Je však potrebné poukázať na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 18.10.2018, sp.zn. 1Cdo/238/2017, v ktorom Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozpore s úvahou súdu prvej inštancie uviedol, že samotné všeobecné skutočnosti (fakty) o profesionálnom podnikateľskom postavení subjektu v oblasti poskytovania úverov a doterajšia súdna prax týkajúca sa ochrany spotrebiteľov v obdobných prípadoch samé o sebe nemôžu bez ďalšieho zakladať nepriamy úmysel nebankového subjektu (veriteľa).

Súd prvej inštancie sa s uvedeným názorom najvyššej súdnej autority nevysporiadal, nevysporiadal sa taktiež s tvrdením žalovaného o tom, že nebol to on kto zmluvu koncipoval, preto nie je zrejmé, aký by mal byť vzťah k jeho úmyslu bezdôvodne sa obohacovať. Navyiac za situácie, pokiaľ, ako súd prvej inštancie sám uviedol, nebol to ani on, kto celú sumu bezdôvodného obohatenia prijal (bod 6. rozsudku súdu prvej inštancie). Rozhodnutie súdu prvej inštancie vo vzťahu k plynutiu objektívnej premlčacej doby je tým nepreskúmateľné, čím sa znemožnilo strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Súd prvej inštancie pochybil v tom keď neuviedol skutkové okolnosti rozhodujúce pre záver o začiatku plynutia objektívnej premlčacej doby. Vzhľadom na to, že tento nedostatok nebolo možné napraviť aj v konaní pred odvolacím súdom, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. a v súvisiacom výroku III. o trovách konania podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP vrátil vec súdu prvej inštancie v zrušenom rozsahu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

16. V priebehu ďalšieho konania súd prvej inštancie nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia opätovne prejedná a rozhodne. Vzhľadom na to, že žalovaný vzniesol námietku premlčania nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia jednoznačne uvedie skutkové okolnosti rozhodné pre začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby a dĺžky jej trvania. Ak bude mať za to opätovne, že je potrebné aplikovať 10-ročnú objektívnu premlčaciu dobu, vyhodnotí, či predpoklady pre tento záver vyplývajú z dôkazov označených alebo predložených k tvrdeniam žalobcu. V tejto súvislosti sa bude zaoberať aj názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1Cdo/238/2017 z 18.10.2018 a tvrdeniami žalovaného o tom, kto bol tvorcom zmluvných podmienok, ako aj tým, kto toto bezdôvodné obohatenie prijal. Svoje závery o skutkových zisteniach a právnom posúdení veci odôvodní spôsobom zodpovedajúcim § 220 ods. 2 CSP tak, aby obsahovalo dostatok dôvodov a ich uvedenie bolo zrozumiteľné.

17. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie aj o nároku na náhradu trov konania vrátane trov odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

18. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.